

blive fastslaaet for det øvrige Land, eller om den i dette Forhold vil bevare sin særegne kommunale Stilling. Man har ment, at det vilde fremstynde en almindelig Afgjørelse, naar der blev sat en saadan Frist, og naar den blev sat saa rundelig, som her er fket, nemlig til 10 Aar, vil den næppe volde nogen Vanskelighed. — Der er af et æret Medlem her i Thinget (Gad) stillet et Vædringsforslag udenfor Betænkningen, som jeg ikke i Dieblirket skal komme nærmere ind paa. Det gaar ud paa at fastslaa en Ordning for det Tilfud, der skal hdes Kjøbenhavns Kommune, efter en for Kjøbenhavns Kommune fordelagtigere Maalestof, end den Regjeringsforslaget bygger paa, og som har fundet Tilslutning i Udvalget, nemlig en Beregning ikke efter Folketal, men efter Patienternes Antal, som søge vedkommende Sindsygeanstalt. Jeg kan allerede nu bemærke, at hvis dette Forslag skulde kunne finde nogen Sympathi, maatte det være under Betingelse af, at Anstalten samtidig kommer ind under Statens almindelige Bestyrelse. Kun under den Forudsætning vil jo nemlig dette Hensyn til Patienterne overhovedet kunne retteligt vurderes. Saalænge Kjøbenhavns Anstalt bestyres efter særlige, for denne Anstalt eendommelige, i og for sig rent vilkaarlige Regler, saalænge vil man ikke deri kunne søge en retfærdig Maalestof for en ligelig Fordeling af Byrden mellem Kjøbenhavn og Landet, da det jo er muligt, og i dette Dieblik er det jo vist, at Kjøbenhavn bestyrer sin Anstalt efter helt andre Principper end det øvrige Lands Anstalter blive bestyrede efter, navnlig saaledes, at der optages Sindsygepatienter, som ikke i det øvrige Land vilde blive optagne under den Kategori. Men hvis man kom til, at det blev en Betingelse, at Kjøbenhavn samtidig overdrog Bestyrelsen af sin Anstalt til Staten, vilde jo Kjøbenhavn naturligvis ikke vælge dette Forslag, men overhovedet vælge det Alternativ, som er stillet i Regjeringens Forslag, i det Hele taget at overføre sin Anstalt til Staten, idet den jo saa vilde opnaa ikke blot at faae sine Driftsomkostninger delvis dækkede, men dækkede fuldt ud. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget og Flertallets Vædringsforslag.

Scharling: Endstjøndt jeg jo ikke har meget Haab om at se de af mig stillede Vædringsforslag vedtagne her i Thinget, eftersom jeg ikke i selve Udvalget har kunnet finde Tilslutning for dem, har jeg dog anset det for det Rigtigste at fremsætte dem, om ikke af anden Grund, saa fordi jeg tror, at

de vilde bidrage til at faste et noget klarere Bys over hele Sagen, end det, som selve Lovforslaget efter sit Indhold og sin Fremkomst er stiftet til. Jeg tror nemlig — jeg siger det ikke som nogen Væbreidelse imod Regjeringen, som har fremsat Lovforslaget i denne Form, men kun som noget rent faktisk — at Lovforslagets Udtryk og Fremkomst bidrager til ikke i ringe Grad at tilføre det, som er det egentlige Hovedspørgsmaal. I Virkeligheden indeholder det foreliggende Lovforslag to forskellige Forslag, for det Første, hvad der her fremtræder som det Andet, et Forslag om Oprettelsen af en ny Sindsygeanstalt, et Forslag, som ganske svarer til det Forslag, der som et isoleret Forslag fremkom i forrige Samling, og dernæst i Anledning heraf, et Forslag om, at Staten, som det hedder, skal overtage de nu bestaaende Sindsygeanstalter udenfor Kjøbenhavn, hvad der imidlertid i Virkeligheden ikke betyder nogen egentlig Forandring i Sindsygeanstalternes Stilling, men derimod kun en finantiel Reform. At dette Forslag, som i sig selv altsaa er en finantiel Reform, fremsættes af Justitsministeren og ikke af Finantsministeren, har jo altsaa sin Grund i den Forbindelse, hvori det er sat med det andet Forslag om Oprettelsen af en ny Sindsygeanstalt. Jeg tror, at det vilde have bidraget til at stille Sagen klarere, om der samtidig var bleven fremsat to Lovforslag, det ene af Justitsministeren om Oprettelsen af en ny Sindsygeanstalt og det andet ved Finantsministeren om, at Statskassen eftergiver Skattebyrden det hidtil paalagte Bidrag til Dækning af Sindsygeanstalternes Understud. Thi dette er i Virkeligheden det, som Lovforslagets første Del angaar; Sindsygeanstalterne og Sindsygeplejen bliver ganske som hidtil, i den Retning er der ingen Reform, der sker ikke nogen Forbedring paa nogetjomhelst Omraade, og Sindsygeanstalterne blive akkurat ligesaa gode, selv om denne Del af Forslaget blev forkastet. Det er altsaa blot og har en finantiel Reform her er Tale om, en Skatteeftergivelse, og jeg kan da ikke se rettere, end at det, der her er Tale om, reelt er en Statskat, som eftergives, om den end formelt udredes gennem Kommunerne som Mellemled, idet det, som ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører for Flertallet, er Staten, som træffer Bestemmelser om Udgifterne og deres Udredelse, medens Kommunerne kun have at refundere disse Udgifter. Naar derfor den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at Lovforslaget gik ud paa at faste en halv Million ud af Binduet, tror jeg nok, man kan bruge det Udtryk, naar man vilde til-